

WANDELING

DOOR M. MOK

Op een dag, in den grijzen nanoen,
toen nog enkele menschen passeerden,
maar langzaam, heel langzaam verkeerde
het leven tot slaperig nietsdoen —
liep ik uit mijn woning op loome voeten,
om van de stilte te genieten
en de zee en den hemel te begroeten,
nu alle anderen hen verlieten.

Ik ging tusschen de kinderen door;
die speelden nog, maar hun geluid verloor
zich in diep zwijgen — zij waren zoo klein en verrukt,
ik had hen aan mijn hart gedrukt,
was niet een schaamte in mij opgekomen,
dat ik van zoo iets dorst te droomen.

Kinderen en huizen ging ik voorbij.
Er liep nog een man langs den zeeboulevard,
ik heb hem nagezien, hoe hij
versmolt met den hemel, zonder gebaar
verging in den grijzen horizon,
en enkel stilte en geen droom gewon.
Ik wilde niet vergaan als deze,
en voelde hoe smal ik hier stond,
met de verschrikkelijke ruimte rond-
om mijn leden.

De menschen wisten wat zij deden,
die zich niet meer op straat vertoonden
en in gesloten huizen woonden,
ver van wat hier stond opgericht
onder het grijze, stervende licht.